

Prvo poglavlje

Da li ste ikad gledali neki od onih srceparajućih filmova u kojima izbezumljena heroina, koja obično vene zbog ljubavi, plače tiho i divno, dok joj suze klize niz savršenu podlogu za šminku marke „este loder”, ne ostavljajući nikakav trag? Gledali ste? Poželite da zaplačete, zar ne?

Ja tako ne plačem, ja se derem. Kao narikača. Narikača koja je dobila po glavi palicom za bejzbol. A vrat mi postane jarkocrven i sav u pečatima a oči mi oteknu kao da ih je udario Lenoks Luis. Doprinos daje i moj nos, proizvođači u proseku dve kofe sline u sekundi. *Divota*.

To baš sad radim. Derem se. Zašto? Zato što sam ja, Emili Miler, ostavila svog dečka sa kojim sam bila pet godina, izvesnog gospodina Deklana Patrika O'Donela, punopravnog člana vrste gadova. I uz to postala beskućnik.

U nežnom dobu od trideset i dve godine, pomislili biste da sam u stanju da se saberem, zar ne? Ali nisam. U ovom trenutku, moj sistem je u stanju raspadanja pošto je dostigao tačku kada više nema bala. Sekretarica me gleda sažaljivo i užasnuto. O, zaboravila sam da pomenem, u ovom napadu histerije ne uživam sama. To se dešava u sobi za prijem lista *Hemsted obzerver*, spoj stila neudobnih kožnih dvoseda bež boje iz devedesetih, nerđajućeg čelika, stočića za kafu od bukovine i zakržljale biljke juka u saksijama od terakote.

Šmrcam i gutam knedle. Sekretarica grčevito privlači telefon k sebi, pokušavajući da mi uputi ohrabrujući osmeh koji, zapravo, kaže, „Saber se, ženo!” Nevolja je u tome što mi usna zabrinjavajuće otekne svaki put kad hoću da prigušim jecaj, i na kraju dižem ruke i još malo jecam.

„Da li je Kara tu?”, šapuće sekretarica u stilu pantomime. Njen pogled me podseća na deo u *Brežuljku Voteršip* kada dobri zečić biva uhvaćen u snopu svetlosti farova ne baš finih kola. Shvatam da Kara

nije za svojim stolom. Sekretarica govori još tiše, ali ja ipak mogu da je čujem. „Hitno mi je.” Ha! *Njoj* je hitno? Kad bi samo znala. „Jedna njena prijateljica je ovde. Na prijemnom. Odmah. Malo je uznemirena.” Osmehnula mi se kao da sam sasvim luda. Moram da priznam da trenutno izgledam pomalo rastrojeno. „Reci joj da se dovlači ovamo”, sikće ona. „Brzo!” Spušta slušalicu i gleda u mene umirujući me. „Sad će ona.”

Ja nemo klimam glavom.

„Jeste li dobro?”, pita me sekretarica ljubazno, mada pomalo bespredmetno, s obzirom na to da svakom ko ima iole mozga mora biti jasno da je ova žena toliko očajna da očajnija ne može biti.

Teško uzdahnuh: „Dobro sam. Hvala.” Ali nisam dobro. Sumnjam da ću ikad više biti dobro. Sa tom mišlju ponovo briznuh u plač. Nema ničeg goreg nego kad je neko ljubazan prema vama baš kad vam je to najviše potrebno, zar ne? Sem kad je neko nečuveno okrutan i neljubazan prema vama kada to najmanje očekujete.

Ne znam, zapravo, odakle da počnem. Da li da vam ispričam o Kari, mojoj najboljoj i najpouzdanijoj prijateljici koja me najviše nervira? Ili da odmah pređem na stvar i ispričam o Deklenu, svom momku, od pre pola sata bivšem, i njegovoj neverovatnoj, izluđujućoj prevari? O, ne znam. Kako, pobogu, neko može da očekuje od mene da ispravno razmišljam dok stvaram papirmaše skulpturu od papirnatih maramica?

Da nešto odmah razjasnimo. Za ovo je kriv Deklen i niko više. Sto posto. Kad čujete kako ljudi komentarišu raskid svojih prijatelja i onda kažu: „Pa, oboje su podjednako krivi...”, ili: „Niko nije kriv...” ili podjednako isprazno: „Jednostavno su otišli svako na svoju stranu...”? Što se mene tiče, to su sve same gluposti. Patke odlaze svaka na svoju stranu. Ljudi bivaju oterani. Niko to ne može reći za ovu konkretnu situaciju. Ja nisam otišla, ja sam odgurnuta. Iz sve snage. Da sam zvezda neke sapunice umesto što sam dosadna nastavnica engleskog jezika, ova priča bi ispunila stranice tabloida. Pazite šta vam kažem. Za raspad naše ljubavne veze kriv je u potpunosti onaj kreten moj dečko. *Bivši* dečko. I, kad uskoro budete čuli celu priču, mislim da ćete se složiti sa mnom.

Drugo poglavlje

Adam je ustao i još jednom na brzinu pogledao po kancelariji pre nego što je progovorio. „Kara nije ovde,” reče on. „Preneću joj poruku čim se vrati.”

Vratio je telefonsku slušalicu na viljušku. Redakcija vesti bila je prazna – sem gomile papira u ovom nazovidobu „kancelarija bez papira” i Karine uobičajene barikade od zvončića, figurica Bude i sličnih orijentalnih stvarčica – doduše, bilo je kasno, i sem onih koji su radili u duhovito nazvanoj grobarskoj smeni, verovatno su već svi otišli kući, ili, još verovatnije, drugoj kući koju Britanci zovu pab.

„Gde je Kara?” viknu on, nikom posebno.

„Naša cenjena urednica vesti je u toaletu,” odgovori Kris.

Adam ponovo sede. „Tamo je već sto godina.”

„Verovatno primenjuje feng šui na svoju zadnjicu.” Kris se nagnu bliže kompjuterskom

monitoru. „Do đavola. Gledaj ga samo.”

Adam prođe prstima kroz kosu i sklopi ih na potiljku. „Oslepećeš.”

Kris zažmuri i pipajući po stolu rukama, sruši držač za olovke. „Molim?”

Obojica se umorno nasmejaše. Ovo je bio dug dan. Ali ne dug i interesantan, već najdosadniji dan koji se može zamisliti. Bilo bi previše blago reći da je to bio dan bez vesti. Kao glavni fotograf, Adam je bio poslat da snimi privlačne fotografije kola koje je uništila vlasnikova šezdesetdvođodišnja susetka (koja je odbila da se fotografiše), dete koje je osvojilo prvo mesto u lokalnoj školi glume i čoveka čiji se pas sam vratio kući nakon što je dve nedelje pre toga nestao u divljinama parka Belsajz. To nije nešto zbog čega bi čoveku skočio adrenalin, mada je psić bio veoma sladak – bezoblično klupče pahuljastog krzna koje se radovalo

Adamu i koje je volelo da liže šta stigne. Adam uzdahnu u sebi. Kad bi bar žene bile takve.

Adam odvuče stolicu do Krisovog stola gde je njegov prijatelj proodio veći deo svog radnog dana, ako ne i ceo dan – surfujući po internetu. Njegovi omiljeni sajtovi bili su oni sa naslovima kao što su GOLA, NEVALJALA, NAGA i BRADAVICE – između ostalog.

„To je prizor za umorne oči”, reče Kris, diveći se bez daha dok je pokazivao sliku na monitoru.

Adam gvirnu preko Krisovog ramena i napući usne. „Nije loše.”

„Nije loše?”, njegov prijatelj se namršti. „Jesi li ti peder? To su najputenije noge koje ćeš ikad videti. Dao bih sve što imam da se prošetam ruku pod ruku sa mladom damom tako izuzetne lepote.”

„Ne verujem da bi te tvojih pet funti odvelo daleko.”

Kris je izgledao razočarano. „Misliš?”

Upravo tada Kara je izašla iz ženskog ve-cea i prešla preko kancelarije. Blago udari Krisa po glavi dok mu je prilazila sa leđa. „Oslepećeš.”

„Već viđeno”, odgovoriše Kris i Adam uglas.

„Uz to, to je politički nekorektno. Mogla bih vas prijaviti za seksualno zlostavljanje na radnom mestu”, upozorila ih je. „Znate li da se danas dobija otkaz ako se gledaju porno-sajtovi?”

„U pitanju je istraživanje”, uzvratila Kris. „Za ekspozice o crnoj strani tehnologije.”

Kako da ne. A Davina Makol će postati premijer. Kara odgurnu Adama. „Daj mi da vidim.”

„Nemaš vremena.” Adam zakloni monitor. Ovo nije bilo toliko strašno kao neki sajtovi po kojima je Kris voleo da surfuje, ali nije mu bilo drago da šefica to vidi. „Jedna uplakana žena te čeka na prijavnici.”

„Ko?”

„Betani nije rekla. Delovala je kao da je hitno.”

Kara zgrabi kaput. „Ionako sam se baš spremala da krenem kući. Krise, hoćeš li, molim te, završiti umesto mene ono što nije završeno?”

„Ja, majn firer”, reče on, pozdravivši je gestapovskim pozdravom.

„Videćemo se sutra, momci.”

„Ne ako te mi prvi spazimo”, reče Kris tiho.

„Čula sam te”, reče Kara.

Adam joj se nasmeši. Nadam se da nisu nikakve loše vesti.”

„Ako je u pitanju osoba koja mislim da jeste, verovatno su loše vesti.”

„Mi idemo u pab, hajdete sa nama ako hoćete”, ponudi on. „Ako leči slomljeno srce, žestoko piće čini čuda.”

Kara odmahnu glavom. „Mislim da je za ovo potreban čaj i malo razumevanja.”

„Lepo se provedi”, reče Adam.

„I vi.” Kara pogleda u Krisa, a onda u ugao svog besprekorno urednog stola i u plastičnu kutiju sa velikim hamburgerom upadljivo stavljenu na ivicu. „Krise. Hamburger. Skloni ga sa mog stola. Smesta.” A onda se okrenu i žustro izađe iz kancelarije.

Kris podiže mutan pogled, mutan, s namerom da i dalje blene u ekran. „Adame, misliš li da je Kara lezbijka?”

„Ne.”

„Jede mnogo vegetarijanske hrane.”

„Ne mislim da su te dve stvari nužno u vezi, drugar.”

„O”, reče Kris. „Jesi li siguran?”